

Arrest

nr. 244 139 van 16 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 oktober 2019, verklaart er zich op 5 november 2019 vluchteling.

1.2. Op 14 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 16 april 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en werd op 27 augustus 1976 geboren in Gulshan-e-Maymar, een buitenwijk van Gadap Town gelegen in het noordwesten van de stad Karachi, provincie Sindh, Pakistan. U bent een moslim van de soenitische strekking. Vroeger was u een cricketspeler en nu baat u verschillende handelszaken in Karachi uit.

Wanneer u lessen Engels kreeg van een Christelijke Pakistaanse dame leerde u haar zus, N.J. ((...), OV:(...)), kennen. Jullie werden verliefd en trouwden in maart 1999. N.J. bekeerde zich hiervoor tot de Islam. Samen kregen jullie vijf kinderen. Na jullie huwelijk verhuisde uw vrouw naar het familiehuis waar u woonde. Jullie verbleven hier in een eigen appartement. In hetzelfde gebouw woonde ook uw broer A.W. en zijn zoon N.W.. In 2005 merkte u dat deze neef de intentie had om uw oudste dochter A.B. ((...), OV: (...)) seksueel te misbruiken. U moest toen echter naar Londen vertrekken voor het cricketseizoen en heeft uw dochter toen niet kunnen beschermen.

In 2011 startte u een internetzaak genaamd [Z.]naast de groentewinkel die u al uitbaatte. Net als veel handelaars in Karachi werd u in deze periode afgeperst. Zo kreeg u ook een krant met daarin een kogel toegestuurd. U weet niet wie er achter zat. In 2012 kwam u samen met uw broer M.B.H. terug van de groentemarkt in Karachi waar uw groentewinkel was. Onderweg kwamen er een paar mannen naar jullie toe die uw naam riepen. Wanneer uw broer vroeg waarom zij deze man nodig hadden werd hij neergeschoten. Uw broer kwam zo om het leven. Hierna verliet u het familiehuis en verhuisde u naar een eigen huis in Gulshan-e-Maymar met uw gezin. Later beweerde N.W. dat hij achter de dood van B.H. zat, maar u denkt dat hij dit enkel zei om u te intimideren en niet omdat dit werkelijk waar was.

Met het ouder worden raakte N.W. nog meer op het slechte pad. Hij trok met de verkeerde mensen op en raakte verslaafd aan drugs. Hij viel u voortdurend lastig en vroeg u naar geld. In 2017 escaleerde de pesterijen van uw neef. Hij kwam voortdurend naar uw winkel en viel er de klanten lastig. Hij vroeg geregeld om geld en huurde zelfs een gewapende man in om u te intimideren. Uiteindelijk veranderde hij de sloten van de winkel en aan het einde van 2017 stak hij de winkel in brand. U vroeg wel om bescherming aan de rangers en de politie, maar dit kon niet baten. Na de brand diende u ook een klacht tegen onbekenden. U wou de naam van uw neef niet vermelden, want u had schrik om hem in diskrediet brengen. De winkeliers van de winkels naast uw winkel die ook beschadigd waren door de brand diende wel een specifieke klacht in tegen uw neef.

Uw vrouw gaf aan dat ze graag even weg wou van alle problemen en stelde een reis voor. Uiteindelijk reisden jullie met de hele familie op legale wijze naar Duitsland op 23 december 2018. U reisde vervolgens door naar België op 3 januari 2019 waar u te horen kreeg dat uw broer A.R. overleden was aan een natuurlijke dood. U reisde op 7 januari 2019 terug naar Pakistan voor de begrafenis van uw broer. Aangezien het een begrafenis van een familielid betrof wist ook uw neef N.W. dat u terug in Pakistan was. Wanneer u er in een auto zat kwamen verschillende gewapende motorrijders naar u toegereden. Gelukkig waren er heel veel mensen in de buurt waardoor de gewapende mannen snel terug vertrokken. In Pakistan kreeg u te horen dat uw vrouw en oudste dochter op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in België hadden ingediend. U keerde vervolgens terug naar België om bij uw familie te zijn. U wou er een verzoek om internationale bescherming indienen wanneer u werd opgeroepen voor de rechtbank in Pakistan om uw zaken over te dragen naar uw zus. U reisde daarom op 22 of 23 juli 2019 opnieuw naar Pakistan. Deze keer wist niemand van uw terugkeer en kende u ook geen problemen. Nadat de rechtszaak geregeld was reisde u opnieuw naar België. Wanneer u uiteindelijk op 5 november 2019 een eigen verzoek om internationale bescherming indiende verwachtte u terecht te kunnen in het centrum waar ook uw vrouw en kinderen verbleven. Hier kreeg u echter te horen dat uw vrouw dit weigerde. U snapt niet waarom uw vrouw plots geen contact meer met u wilt. Jullie hadden namelijk een liefdeshuwelijk en hebben samen een heel mooi leven geleid. U gaat wel geregeld op bezoek bij uw kinderen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: de paspoorten van uw vrouw en uw vijf kinderen; een visumaanvraag voor de VS voor u, uw vrouw en uw kinderen; vliegtickets van Karachi naar Londen van u, uw vrouw en uw kinderen van 2008, vliegtickets van Karachi naar Frankfurt van u, uw vrouw en uw kinderen van 23 december 2018; uw vliegtickets van Londen naar Karachi op 7 januari 2019; de geboorteakte van uw vrouw en de vertaling ervan; uw identiteitskaart en rijbewijs; uw huwelijksakte; een attest van de bekering van uw vrouw tot de Islam; het huurcontract van uw huis, rekeninguittreksels; een bevestiging dat u het hoofd bent van [...] en van [...]; verschillende handelsdocumenten; documenten van uw bedrijf [Z.N.]; 9 originele krantenartikels, schooldocumenten van uw vrouw en uw kinderen; de inentingenkaarten van uw kinderen in Londen, een Belgisch medisch attest voor uw zoon; een USB-stick met foto's en video's van de bewakingscamera van uw winkel; documenten van uw cricket carrière en een liefdesbrief van uw echtgenote.

U legde tevens de kopieën van de volgende documenten neer: de pagina met identiteitsgegevens van uw paspoort; een visum voor Dubai voor u, uw vrouw en uw kinderen; een weigering van een visumaanvraag voor Canada van u, uw vrouw en uw kinderen; het paspoort van uw schoonmoeder; het

familieregistratiecertificaat, een attest van uw woonplaats, de vertaling van uw huwelijksakte; een FIR van 16 januari 2018 met de vertaling ervan; een verzoek tot bescherming bij de politie en de rangers; een verzoek tot politiebescherming van 3 maart 2014 met de vertaling ervan; de aangifte van de diefstal van uw brommer; een FIR van 20 april 2012; de overlijdensakte van B.H.; de bedreigingen van uw neef via WhatsApp; handelsdocumenten; belastingaangiften van u en uw vrouw; bewijs van eigendom van uw bedrijven; de registratie van uw wagen; een bewijs van overdracht van uw zaken aan uw zus; de vertaling van een krantenartikel; 7 krantenartikels; WhatsApp-berichten tussen u en uw echtgenote en verschillende foto's van uw gezin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U geeft immers aan niet terug te kunnen keren naar Pakistan vanwege de problemen met N.W., de zoon van uw broer. Hij heeft u, uw echtgenote en uw kinderen immers altijd gevisieerd. Hierbij misbruikte hij uw oudste dochter seksueel, gaf hij aan dat hij uw broer B.H. zou gedood hebben, hij stak uw winkel in brand en viel u ook lastig wanneer u terugkeerde van België naar Pakistan. Hoewel het CGVS niet zo zeer betwijfelt dat u en uw familie geregeld conflicten hadden met uw neef en betreurt dat uw familie dergelijke zaken heeft doorgemaakt, blijken deze gebeurtenissen overdreven, weinig actueel of onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gedrag dat u stelde sinds de problemen met uw neef startte tast bovendien de ernst van de door u aangehaalde vrees in ernstige mate aan. Bovendien bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

Zo gaf u aan dat de problemen die u, uw echtgenote en uw kinderen met N.W. kenden, startten in 2005 wanneer uw neef uw oudste dochter seksueel misbruikte. Hoewel het CGVS deze gebeurtenissen betreurt, dient allereerst te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen reeds vijftien jaar geleden plaatsvonden en van tijdelijke aard waren (CGVS p.9). Deze gebeurtenissen zijn dan ook niet van die aard om te spreken van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Ook na deze periode van seksuele misbruik heeft uw dochter bovendien een bestaan kunnen uitbouwen in Pakistan en ging zij er naar school. Dit blijkt duidelijk uit de door u neergelegde schooldocumenten. U heeft dan ook niet aangetoond dat een terugkeer naar Pakistan voor uw dochters onmenswaardig zou zijn in de zin van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de moord op B.H., de broer van uw echtgenote, in 2012, wenst het CGVS allereerst op te merken dat deze moord niet zo zeer betwijfeld wordt. U geeft evenwel zelf aan dat deze moord los stond van de problemen met N.W. (CGVS p.11). N. heeft ooit wel beweerd dat hij achter de moord op uw broer zat, maar u gelooft dit niet (CGVS p.11). U denkt dat uw neef u zo probeerde onder druk te zetten (CGVS p.11). Bovendien blijkt uit de artikels die u neerlegt betreffende de moord op uw broer duidelijk dat de moord een van de zovele gewelddadige acties was ten aanzien van handelaars in Karachi in die periode. Na de dood van B.H. sloot de groentemarkt immers uit protest tegen het toenemende geweld ten aanzien van winkeliers. U bent er voorts niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u heden nog problemen zou krijgen met de moordenaar(s) van uw broer of de bedreigingen die u in die periode ontving (CGVS p.8, 11). U geeft namelijk zelf aan dat die vormen van afpersing veel voorkomend waren in die periode van 2011 en 2012 en u relateert zo zelf deze gebeurtenis (CGVS p.8). Het gedrag dat u stelde na de moord op uw broer bevestigt bovendien de beperkte ernst van uw vrees ten aanzien van de moordenaar(s) van B.H.. Zo bleven jullie ook na deze moord simpelweg in Karachi wonen, zij het in een ander huis (CGVS p.4). Indien het leven van u en uw gezin immers danig gevaar liep, kan namelijk verwacht worden dat jullie veiligere oorden in of buiten Pakistan opzochten, in casu quod non. Hoewel uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u vlak na de moord op B.H. een visumaanvraag deed, met name voor de VS, blijkt uit deze documenten dat uw interview voor dit visum pas plaats vond op 3 april 2013, dus een jaar na de moord op B.H. op 20 april 2012. Uit de door u neergelegde documenten blijkt overigens geenszins dat deze visumaanvraag daadwerkelijk geweigerd werd. De andere visumaanvragen die u neerlegde voor Canada en de VS, dateren respectievelijk van 2017 en 2018 en dus geruime tijd na de moord op uw broer. Dat u slechts één visumaanvraag deed om u en uw familie in

veiligheid te brengen relativeert dan ook jullie vrees ten aanzien van N.W. of de moordenaars van B.H. in ernstige mate. Bovendien kan ook verwacht worden dat indien jullie vrees bijzonder acuut was, jullie er alles aan gedaan zouden hebben om veiligere oorden op te zoeken, desnoods via een illegale reis, in casu quod non. Aangezien u in de periode vlak na de moord op B.H. klaarblijkelijk geen nood voelde om Pakistan te ontvluchten kan dan ook worden aangenomen dat u op dat moment geen vrees had voor de moordenaar(s) van B.H.. Boven blijken deze gebeurtenissen weinig actueel. De gebeurtenissen van afpersing en de moord op uw broer dateren immers van 2011 en 2012 en vonden dus ruim acht jaar geleden plaats (CGVS p.8). Het lijkt dan ook weinig plausibel dat u heden bij terugkeer naar Pakistan alsnog problemen zou kennen met deze moordenaar(s).

Ook wanneer de problemen met N.W. escaleerde in 2017 toen hij u heeft laten bedreigen door een gewapende man en nog later uw winkel in brand stak, blijkt uit het gedrag van u en uw gezin geenszins de ernst van deze vervolging. Zo verlieten jullie Pakistan pas op 23 december 2018, ruim een jaar nadat uw winkel in brand gestoken werd en u door de gewapende man bedreigd werd. Hoewel uw visumaanvraag voor Canada op 23 oktober 2017 geweigerd werd zoals blijkt uit uw documenten slaagde u er immers wel in om met de hele familie in de zomer van 2017 op umrah te gaan. Bovendien keerde u na deze umrah simpelweg terug naar Pakistan. Hieruit blijkt duidelijk dat u de steeds toenemende pesterijen van N.W. niet als voldoende ernstig beschouwde om daarvoor uw land van herkomst definitief te ontvluchten. Hieruit blijkt tevens dat u en uw familie perfect in staat waren om Pakistan te verlaten. Dat u zelfs nadat N.W. de winkel in brand stak nog een jaar wachtte alvorens Pakistan definitief te verlaten, ook al had u hier duidelijk wel de kans toe, ondermijnt de door u aangehaalde vrees dan ook nogmaals in ernstige mate. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u in deze periode wel een visumaanvraag voor de VS deed. Uit dit document blijkt dat u op 27 september 2018 uw visumkosten betaalde. Deze visumaanvraag dateert evenwel nog steeds ruim 9 maanden na de brand in uw winkel waaruit nog steeds kan besloten worden dat uw vrees niet bijzonder acuut was. Verder ondernam u geen pogingen om veiligere oorden op te zoeken tot aan uw vertrek uit Pakistan in december 2018. Geconfronteerd met dit vreemde gedrag, kwam u niet verder dan de herhaling van uw verschillende reizen, waardoor u er niet in geslaagd bent deze vaststellingen te weerleggen (CGVS p.5).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vertrek uit Pakistan niet zo zeer gedreven werd door de problemen met de neef van uw man, maar eerder dat u de keuze van uw vrouw volgde. U gaf namelijk aan dat jullie na al die problemen graag een ontspannende reis wouden doen en dat jullie naar Frankfurt reisden met toeristische doeleinden (CGVS p.5, 8). U geeft zo aan dat u nooit van plan was Pakistan definitief te verlaten, hetgeen uw vrees in uw land van herkomst in ernstige mate ondermijnt. Ook eens aangekomen in Duitsland, gaf u geen blijk van een acute nood aan bescherming. U verbleef namelijk eerst een week in Duitsland, dan een week in België om vervolgens op 7 januari 2019 terug te keren naar Pakistan (CGVS p.5). Uw broer was namelijk gestorven en u wou naar zijn begrafenis gaan (CGVS p.5). Bij deze reis werd u nog maar eens benaderd door gewapende mannen in opdracht van uw broer (CGVS p.10). Aan deze laatste bedreiging kan het CGVS evenwel geen geloof hechten. U gaf namelijk aan dat er verschillende gewapende mannen naar uw auto kwamen, maar dat ze weggingen omdat er veel mensen in de buurt waren (CGVS p.10). Hierbij is het echter zeer vreemd dat deze gewapende mannen u niet op een veel rustigere plek zouden benaderen. Bovendien reisde u na dit incident terug naar België om vervolgens opnieuw naar Pakistan te reizen (CGVS p.5). Hetgeen niet alleen de geloofwaardigheid van het laatste incident in Pakistan volledig ondergraaft, maar ook aantoonde dat u geen werkelijke intenties heeft om Pakistan te verlaten. Deze vaststelling wordt eens te meer bevestigd doordat u in tegenstelling tot uw vrouw en kinderen uw origineel paspoort niet voorlegt. Voor het ontbreken van dit paspoort gaf u de stereotype verklaring dat u uw paspoort ergens verloren bent (CGVS p.3). U gaf uw verlies evenwel nergens aan (CGVS p.3). Van een welbereisde persoon als u kan nochtans verwacht worden dat u het belang kent van een dergelijk identiteitsdocument. Dat u het verlies van uw paspoort niet heeft aangegeven, komt dan ook weinig overtuigend over. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u geen idee had hoe u dat verlies moest aangeven, een verklaring die absoluut niet kan overtuigen gezien uw reiservaring (CGVS p.3). Het CGVS acht het dan ook mogelijk dat u uw origineel paspoort tracht te verbergen van de Belgische asielinstanties met het oog op een eventuele terugkeer naar Pakistan, hetgeen geenszins te vereenzelvigen valt met een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Wat er ook van zij, dat u tot twee maal toe terugkeert naar uw land van herkomst tast de ernst van de door u aangehaalde vrees in ernstige mate aan.

U maakt het voorts niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat u slechts zeer beperkte pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen N.W.. U legt hiervan een FIR van 20 april 2012, de aangifte van de diefstal van uw brommer van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming gedateerd op 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming bij de politie en de rangers van respectievelijk 24 januari 2018 en 7 februari

2018 neer. In al deze documenten komt de naam N.W. evenwel enkel voor in de FIR ingediend door M.A., een winkelier die ook schade leed door de brand, en de twee verzoeken tot bescherming van januari en februari 2018. Deze documenten blijken allemaal slechts zwart-wit kopieën te zijn die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Hierbij is het voorts bijzonder opvallend dat u in al die tijd dat u problemen kende met uw neef geen FIR kan neerleggen waaruit blijkt dat u of uw echtgenote zelf officiële stappen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen N.W. door een FIR tegen hem in te dienen. U geeft daarenboven zelf aan dat u N. nooit heeft willen vermelden bij de politie omdat u hem niet in diskrediet wou brengen (CGVS p.9). Gezien deze verklaring is het dan wel vreemd dat u in uw verzoeken tot bescherming van 2018, de enige documenten ondertekend door u waarin ook de naam N.W. vermeld wordt, plots wel de naam van uw neef vermeldt. Door deze tegenstrijdigheid kan dan ook reeds getwijfeld worden aan de oprechtheid van de door u neergelegde verzoeken tot politiebescherming. Dienaangaande dient daarenboven te worden opgemerkt dat zij in de Engels taal werden opgesteld zonder enige indicatie dat het officiële documenten betreft. Eender wie kan namelijk eender wanneer een dergelijk document opstellen. Het lijkt er dan ook eerder op dat dit document werd opgesteld om uw asielrelaas te staven, eerder dan dat het een officieel verzoek tot bescherming betreft. Hoe dan ook kan dit verzoek tot bescherming onmogelijk beschouwd worden als een voldoende poging om bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen N.W.. Uw verklaring steeds geweigerd te hebben om de naam van uw neef bij de politie te vermelden, is bovendien in strijd met uw latere bewering dat u wel de bedreigingen die u van uw neef kreeg via WhatsApp bij de politie neerlegde (CGVS p.13). Dezelfde redenering gaat op voor uw plotse bewering dat u de beelden van de bewakingscamera waarop te zien is hoe uw neef de camera ontkoppeld vlak voor de winkel in brand gestoken wordt, wel indiende bij de politie (CGVS p.12). U haalt deze gebeurtenis immers aan om aan te tonen dat de politie dit beeldmateriaal niet als voldoende overtuigend beschouwde (CGVS p.12). Indien u evenwel nooit een officiële klacht heeft ingediend tegen uw neef is het evenwel ook vrij onwaarschijnlijk dat u de beelden van de bewakingscamera wel had neergelegd. U heeft met andere woorden onvoldoende getracht bescherming te zoeken bij de Pakistaanse autoriteiten.

U bent u er bovendien niet in geslaagd om aan te tonen dat de Pakistaanse autoriteiten geen gehoor hebben gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming. Zo geeft u zelf aan dat N.W. regelmatig werd gearresteerd (CGVS p.9). Na de brand waren er volgens u ook verschillende onderzoeken aan de gang waarbij de politie en de rangers geregeld bij u op bezoek kwamen (CGVS p.12). Uw bewering dat uw neef na een periode opnieuw werd vrijgelaten vormt op zich geen voldoende bewijs dat de Pakistaanse autoriteiten onvoldoende hebben gepoogd u te beschermen (CGVS p.12). Zelfs in de hypothese dat de politie toch geen gehoor gaf aan uw verzoeken tot bescherming dient te worden vastgesteld dat u tot een welvarende familie behoort met voldoende financiële middelen. Als de politie herhaaldelijk geen gehoor had gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming, dan zou u dit perfect kunnen aanvechten. Dat u dit niet deed, wijst er nogmaals op dat de vrees ten aanzien van N.W. danig beperkt was dat u geen verdere maatregelen nodig achtte (CGVS p.12). U heeft zo ook niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade loopt op basis van de problemen die u kende met N.W.. In het geval dat deze problemen zich toch opnieuw manifesteren zou u zich bovendien kunnen beroepen op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

Wat betreft uw bewering dat u hoe dan ook als rijke Pakistaan een risico loopt op vervolging dient te worden herhaald dat u niet heeft aangetoond in Pakistan geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten voor uw bescherming (CGVS p.10).

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat uw huwelijksproblemen waarbij uw vrouw geen contact meer met u wilt bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De FIR van 16 januari 2018, de verzoeken tot bescherming, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw echtgenote, de FIR van 20 april 2012 en uw visumaanvragen werden immers reeds uitgebreid besproken. Wat betreft de kranten en krantenartikels die u neerlegt wens het CGVS erop te wijzen dat van alle kranten die u neerlegt van 11 februari 2019, slechts een krant ook werkelijk uw problemen behandelt. Hierin wordt slechts vermeld dat uw echtgenote afgeperst wordt en bescherming vraagt. Dit artikel spreekt de eerdere argumentatie dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te zoeken evenwel niet tegen. De andere krantenartikels die u neerlegt betreffen allemaal de dood van B.H., hetgeen niet betwijfeld wordt. Wat betreft al de andere documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wenst het CGVS op te merken dat de vorm, noch de inhoud ervan betwijfeld worden. Aangezien de inhoud van deze documenten niet wordt betwijfeld door het CGVS kunnen zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïnterd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten

gevisieerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) "evenals van de gegrondheid en de wettigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalt als volgt:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, laat hij na te duiden op welke wijze dit artikel werd geschonden. Er is geen enkel element voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker thans bescherming of bijstand geniet van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen in de zin van voormeld artikel. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, laat hij na te duiden op welke wijze dit artikel werd geschonden. *In casu* werd verzoeker immers niet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij zou vallen onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Verzoeker voert aan dat hij in Pakistan problemen kende met zijn neef N.W., maar ook omdat hij in de periode 2011-2012 afgeperst werd door derden en dat zijn broer hierdoor werd neergeschoten

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het seksueel misbruik van verzoekers dochter door N.W. reeds dateert van 15 jaar geleden, van tijdelijke aard was en zijn dochter niet heeft verhinderd nadien een leven op te bouwen in Pakistan; (ii) de moord op verzoekers broer B.H. volgens zijn eigen verklaringen niet door N.W. werd gepleegd, terwijl uit de door hem voorgelegde artikels (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat deze moord dient te worden gezien in het licht van de vele gewelddadige acties tegen handelaars in Karachi in die periode, doch verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij heden nog problemen zou kennen met de moordenaar(s) van zijn broer of wegens de bedreigingen die hij in die periode (2011-2012) ontving; (iii) de problemen met N.W. niet dermate ernstig waren dat verzoeker en zijn gezin meteen hun land van herkomst dienden te verlaten, temeer daar verzoeker na zijn aankomst in Europa niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende en zelfs nog terugkeerde naar Pakistan waarbij bovendien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen vanwege N.W. die hij na deze terugkeer beweert te hebben ondergaan; (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kon

rekenen op de bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten tegen de bedreigingen vanwege N.W.; (v) verzoekers huwelijksproblemen bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging; en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de problemen die de verzoekende partij voorhoudt te hebben in Pakistan zich in de familiale sfeer situeren, namelijk zijn huwelijksproblemen dan wel betrekking hebben op gemeenrechtelijke criminele feiten, namelijk de problemen met zijn neef N.W., de afpersing door derden en de dood van zijn broer in 2012. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Wat het seksueel misbruik van verzoekers dochter door zijn neef N.W. betreft wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. *In casu* is dit niet het geval met betrekking tot het seksueel misbruik van haar dochter, daar -hoe betreurenswaardig ook- dient vastgesteld te worden dat dit in 2005 plaatsgevonden heeft, dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit niet opnieuw gebeurd is en dat hij destijds geen stappen ondernomen heeft om dit seksueel misbruik aan te kaarten. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat er op hem druk werd uitgeoefend of dat hij bedreigd werd om deze feiten stil te houden.

Voorts heeft het verzoek om internationale bescherming betrekking op bedreigingen door een niet-overheidsactor, met name haar neef N.W. en door onbekenden wat de dood van haar broer in 2012 betreft.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak.

Daargelaten de vraag of verzoekers neef N.W. en de onbekende die verzoeker in de periode 2011-2012 afgeperst hebben en zijn broer vermoord hebben als actoren van vervolging kunnen beschouwd worden, bepaalt artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bescherming tegen actoren van vervolging alleen geboden worden door de staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de Pakistaanse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met familieleden en derden die hem afgeperst hebben en zijn broer gedood hebben noch dat hij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U maakt het voorts niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat u slechts zeer beperkte pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen N.W.. U legt hiervan een FIR van 20 april 2012, de aangifte van de diefstal van uw brommer van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming gedateerd op 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming bij de politie en de rangers van respectievelijk 24 januari 2018 en 7 februari 2018 neer. In al deze documenten komt de naam N.W. evenwel enkel voor in de FIR ingediend door M.A., een winkelier die ook schade leed door*

de brand, en de twee verzoeken tot bescherming van januari en februari 2018. Deze documenten blijken allemaal slechts zwart-wit kopieën te zijn die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Hierbij is het voorts bijzonder opvallend dat u in al die tijd dat u problemen kende met uw neef geen FIR kan neerleggen waaruit blijkt dat u of uw echtgenote zelf officiële stappen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen N.W. door een FIR tegen hem in te dienen. U geeft daarenboven zelf aan dat u N. nooit heeft willen vermelden bij de politie omdat u hem niet in diskrediet wou brengen (CGVS p.9). Gezien deze verklaring is het dan wel vreemd dat u in uw verzoeken tot bescherming van 2018, de enige documenten ondertekend door u waarin ook de naam N.W. vermeld wordt, plots wel de naam van uw neef vermeldt. Door deze tegenstrijdigheid kan dan ook reeds getwijfeld worden aan de oprechtheid van de door u neergelegde verzoeken tot politiebescherming. Dienaangaande dient daarenboven te worden opgemerkt dat zij in de Engels taal werden opgesteld zonder enige indicatie dat het officiële documenten betreft. Eender wie kan namelijk eender wanneer een dergelijk document opstellen. Het lijkt er dan ook eerder op dat dit document werd opgesteld om uw asielaanvraag te staven, eerder dan dat het een officieel verzoek tot bescherming betreft. Hoe dan ook kan dit verzoek tot bescherming onmogelijk beschouwd worden als een voldoende poging om bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen N.W.. Uw verklaring steeds geweigerd te hebben om de naam van uw neef bij de politie te vermelden, is bovendien in strijd met uw latere bewering dat u wel de bedreigingen die u van uw neef kreeg via WhatsApp bij de politie neerlegde (CGVS p.13). Dezelfde redenering gaat op voor uw plotse bewering dat u de beelden van de bewakingscamera waarop te zien is hoe uw neef de camera ontkoppeld vlak voor de winkel in brand gestoken wordt, wel indiende bij de politie (CGVS p.12). U haalt deze gebeurtenis immers aan om aan te tonen dat de politie dit beeldmateriaal niet als voldoende overtuigend beschouwde (CGVS p.12). Indien u evenwel nooit een officiële klacht heeft ingediend tegen uw neef is het evenwel ook vrij onwaarschijnlijk dat u de beelden van de bewakingscamera wel had neergelegd. U heeft met andere woorden onvoldoende getracht bescherming te zoeken bij de Pakistaanse autoriteiten.

U bent u er bovendien niet in geslaagd om aan te tonen dat de Pakistaanse autoriteiten geen gehoor hebben gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming. Zo geeft u zelf aan dat N.W. regelmatig werd gearresteerd (CGVS p.9). Na de brand waren er volgens u ook verschillende onderzoeken aan de gang waarbij de politie en de rangers geregeld bij u op bezoek kwamen (CGVS p.12). Uw bewering dat uw neef na een periode opnieuw werd vrijgelaten vormt op zich geen voldoende bewijs dat de Pakistaanse autoriteiten onvoldoende hebben gepoogd u te beschermen (CGVS p.12). Zelfs in de hypothese dat de politie toch geen gehoor gaf aan uw verzoeken tot bescherming dient te worden vastgesteld dat u tot een welvarende familie behoort met voldoende financiële middelen. Als de politie herhaaldelijk geen gehoor had gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming, dan zou u dit perfect kunnen aanvechten. Dat u dit niet deed, wijst er nogmaals op dat de vrees ten aanzien van N.W. danig beperkt was dat u geen verdere maatregelen nodig achtte (CGVS p.12). U heeft zo ook niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade loopt op basis van de problemen die u kende met N.W.. In het geval dat deze problemen zich toch opnieuw manifesteren zou u zich bovendien kunnen beroepen op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.”

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de documenten die hij heeft voorgelegd “betreffende de stappen die hij bij de autoriteiten ondernomen heeft”. Hij stelt dat hij inderdaad aanvankelijk de naam van N.W. vrijwillig niet heeft vermeld “omdat er ondanks de tegengekomen problemen toch een familieband bestaat” maar aangezien de situatie bleef bestaan had hij in 2018 geen andere keuze dan de naam van N.W. toch te noemen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeken om bescherming geen officiële documenten zijn, stelt hij “Dat verzoeker hiervoor geen enkele verklaring kan geven, gezien hij deze documenten niet zelf opmaakte, en dat hij niet verantwoordelijk is voor de opstelling ervan”. Hij wijst erop dat hij inderdaad beelden wilde tonen van de bewakingscamera “maar dat de politie deze niet aanvaardde omdat privébeelden waren”. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker slechts kopieën voorlegt, “preciseert verzoeker dat de originelen van sommigen door zijn echtgenote werden bewaard en dat zij sommigen in het kader van haar eigen asielaanvraag had ingediend” en “Dat de anderen op het politiekantoor zijn gebleven en dat verzoeker de originelen onmogelijk kan verkrijgen”. Hij stelt tevens dat de door de Pakistaanse autoriteiten ondernomen stappen onvoldoende bleken “gezien verzoeker zelfs nog vervolgd werd toen verzoeker naar Pakistan terugkeerde om de begrafenis van zijn broer bij te wonen”. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich had kunnen verzetten tegen het nalaten van de politie “terwijl de politie zijn klachten onvoldoende in acht heeft genomen”.

Ter staving van zijn pogingen om bij de Pakistaanse autoriteiten bescherming te verkrijgen tegen de bedreigingen vanwege N.W. brengt verzoeker de volgende documenten bij: een “First Information Report” (hierna: FIR) van 20 april 2012, een aangifte van de diefstal van een brommer van 25 maart

2013, een verzoek tot bescherming d.d. 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In al deze documenten komt de naam van N.W. slechts voor in de FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A., een winkelier die schade leed door de brand, en in de verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van de problemen met N.W., terwijl hij aanvankelijk ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten bij wie hij bescherming zocht nooit diens naam vermeldde. Dat verzoeker dit deed omdat hij een familiale band heeft met N.W. is hiervoor geen afdoende verklaring. Dat verzoeker diens naam dan wel plots zou vermelden in de verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018, doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van deze verzoeken, temeer daar deze documenten in het Engels werden opgesteld en er geen enkele indicatie is dat het officiële documenten zijn. Deze verzoeken kunnen dan ook door gelijk wie zijn opgemaakt. Verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij deze documenten niet zelf opmaakte, valt bovendien bezwaarlijk te rijmen met het karakter ervan, namelijk een verzoek tot bescherming. Dit klemt des te meer daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde: *“En deze doc 19 is van wat ik vertelde tegen de politie van wat hij gebeurde, hier spreek ik over cctv [...] Ik heb de verklaring in het Engels gedaan [...]”* (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waaruit wel degelijk blijkt dat de documenten op verzoekers vraag werden opgesteld. Bovendien is verzoekers bewering aanvankelijk de naam van N.W. niet te hebben vermeld tot aan de verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018 niet verzoekenbaar met zijn verklaring dat N.W. hem in een Whatsapp-bericht zou hebben verweten een valse FIR tegen hem te hebben ingediend en deze Whatsapp-berichten aan de politie te hebben gegeven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Het is eveneens ongeloofwaardig dat verzoeker de beelden van de bewakingscamera, waarop zijn neef te zien is toen hij verzoekers winkel in brand zette, aan de politie zou hebben gegeven zonder dat hij een officiële klacht tegen N.W. indiende. Verder verklaarde verzoeker dat de Pakistaanse politie wel degelijk een onderzoek voerde naar N.W. en dat deze verschillende keren werd gearresteerd. Indien verzoeker van mening was dat de politie onvoldoende actie ondernam tegen N.W. zijn bedreigingen en/of het door verzoeker voorgelegde bewijsmateriaal tegen N.W. niet zou willen aanvaarden, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat een welgestelde persoon als verzoeker verdere stappen zou ondernemen teneinde een betere bescherming vanwege de politie te bekomen en/of het handelen van de politie aan te vechten bij de hiervoor bevoegde instanties, *quod non*. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het optreden onvoldoende was omdat hij na zijn terugkeer naar Pakistan voor de begrafenis van zijn broer nog werd bedreigd door gewapende mannen aan deze bedreigingen geen geloof kan worden gehecht gelet op hetgeen wat volgt.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoeker zelf verklaarde dat hij niet gelooft dat de moord op zijn broer B.H. werd gepleegd door zijn neef N.W. en dat de moord op verzoekers broer B.H. dient te worden gezien in het licht van de vele gewelddadige acties tegen handelaars in Karachi in de periode 2011-2012 zoals ook blijkt uit de door verzoeker voorgelegde informatie daaromtrent (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Hieromtrent wordt terecht gemotiveerd dat: *“Na de dood van B.H. sloot de groentemarkt immers uit protest tegen het toenemende geweld ten aanzien van winkeliers. U bent er voorts niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u heden nog problemen zou krijgen met de moordenaar(s) van uw broer of de bedreigingen die u in die periode ontving (CGVS p.8, 11). U geeft namelijk zelf aan dat die vormen van afpersing veel voorkomend waren in die periode van 2011 en 2012 en u relateert zo zelf deze gebeurtenis (CGVS p.8).”*

Waar verzoeker opmerkt in zijn verzoekschrift dat hij voor meerdere weken naar het 1000 kilometer verderop gelegen Lahore is vertrokken, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande als volgt verklaarde: *“En dan voor een bepaalde periode probeerde ik weg te blijven van mijn huis, ik ging naar Punjab, ik ging op verschillende uren naar mijn zaak om vervolging te vermijden, ik deed mijn groentezaak dicht en bleef me op die netwerk business focussen.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Hieruit blijkt dat verzoeker naar de provincie Punjab ging, die blijkens de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) grenst aan de provincie Sindh. Verzoeker maakte geen enkele melding van een verblijf in de stad Lahore. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij op verschillende uren naar zijn zaak ging, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker niet telkens 1000 kilometer op en af zou reizen om zijn internetzaak enkele uren open te doen. Bovendien verbleef verzoekers gezin gewoon in het huis in Gulshan-e-Maymar in Karachi. Ook blijkt dat verzoeker slechts een aantal weken naar de provincie Punjab zou zijn vertrokken, waarna hij

naar Karachi terugkeerde. Uit deze elementen kan geenszins geconcludeerd worden dat in Karachi geen doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming beschikbaar is en dat verzoeker er geen toegang toe kan krijgen.

Op basis van hetgeen voorafgaat concludeert de Raad dat verzoeker geen ernstige poging heeft ondernomen om overheidsbescherming te krijgen. Verzoeker toont ook niet aan dat met betrekking tot zijn problemen met zijn neef N.W. en de onbekende die de handelaars in de periode 2011-2012 afpersten geen doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming beschikbaar is en dat hij er geen toegang toe kan krijgen.

Internationale bescherming kan slechts worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt echter geen resultaatsverbintenis in.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij, gezien zijn profiel en de gerechtelijke stappen die hij kan ondernemen tegen zijn neef N.W., geen toegang zou hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Pakistan, noch dat hij hiertoe enige poging heeft ondernomen.

Aangezien, in zijn individuele omstandigheden niet aangetoond is dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerdelijke bedreigingen door niet-overheidsactoren niet beschouwd worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de beweerdelijke bedreigingen door zijn neef N.W. en onbekenden.

2.2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf f dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat

zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten gevisieerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijke motivering in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Sindh met inbegrip van de miljoenenstad Karachi geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Sindh met inbegrip van de miljoenenstad Karachi. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS